

Az Apokalipszis 666-os nagy fenevadja

ASátán és a gonosz lelkek szellemi teremtmények, az angyalok közé tartoznak, akik szabad akaratukból lettek gonosszá. Ez nem természetük, hanem Istentől kapott feladatuk: hírnökök, küldöttek. Mielőtt az angyaloknak megadatott volna Isten színélátásának adománya, már tudatára ébredtek önnön létüknek, és a megismerésre, a cselekvésre való tökéletes adottságaiknak. Legtöbbjük a Teremtő hálájának holdudvarában maradt,

azonban a szeretetre méltatlanok, a bukott-rossz angyalok a Teremtés ellenlábasaként, irigylve az emberi boldogságot, felhasználva a cselszövést és hazugságot, a mindent lezáró Halállal beférköztek az ember kétségeibe.

Az ördög egyszerre az emberiség saját hibáinak megszemélyesítője, így tehát nyílt, megmutakozó; ugyanakkor örök rejtező, a végtelen szüntelen reinkarnációja. Az ördög kétféleképpen – a szokásos-mindennapiban és a szokatlan-különösben, mely hely vagy személy megmetyelzése, megszállása – ölt testet. A háromarcú ördög (rettentő, groteszk, tragikus) rombol, ott hatol be, ahol elindul a testi-szellemi-lelki bomlás. Jézus pusztai megkísértésének módján (a test természetes vágyai, a hatalom és irigység, Isten megtagadása) taszít a megszállottságba, az iszonytató örvénybe, Tűz és Jég párharcának démoni szimbólumaiba.

Az önimádatot középpontba állító sátán-kultuszoknak megvannak az ókori (manicheizmus), illetve középkori (katar, bogu-

mil, templárius rend) szellemi előzményei, de valószínűleg ezek nem léteztek mélyen megélt ördögimádó okkult szektaként. A sátánizmus igazi atyja, főként teoretikus értelemben az 1920-as évektől *Aleister Crowley*, aki az önfelszabadítást a tudatszint hármas fokozatú megváltoztatásában látja:

1. az erős ritmus hatásai (sámánvallások, keleti pogány rítusok, woodo vallás);
2. a teljes szexuális szabadosság;
3. kábítószerek, narkotikumok.

A „világ legzüllöttebb embere”, minden rend tagadója, az Apokalipszis „666-os nagy fenevadja”, az Antikrisztussal azonosítva magát kiáltványában kinyilvánítja:

„Nincs isten, csak ember.

1. Az embernek joga van, hogy saját törvénye szerint éljen...

2. Az embernek joga van, hogy azt tegyen, amit akar...

3. Az embernek joga van, hogy azt gondoljon, amit akar...

4. Az embernek joga van, hogy úgy szeressen, ahogy akar...

5. Az embernek joga van, hogy megölje azokat, akik erőszakot tesznek e jogain.

A szolgák szolgálni fognak.

A szerelem a törvény, a szerelem az akarat jármában.

Tégy, amit akarsz – ez lesz az egész törvény.”

Crowley A törvény könyve című munkájában egyértelműen fogalmaz: az általa képviselt vallás váltja fel a kereszténységet, s mivel sem a kapitalizmus, sem a bolsevizmus nem kínál igazi alternatívát, az egyetlen megoldás a crowleyanizmusban rejlik.

Az ördög olyan univerzális kulturális jelenség, amely meghatározatlan formákat ölthet és mindenféle emberi konfliktus kovácsa. A Sátán neve héberül: Satan – „ellenség”. A görög „diabolos” szó ugyanazt a személyt jelzi „rágalmazó” jelentésben. Az Újszövetségben a két név egyforma gyakorisággal szerepel, és olyan személyes létezőt jelöl, aki láthatatlan, angyali természetű, ám tevékenysége és hatása megtapasztalható közvetlenül, más lények (démonok, gonosz szellemek, megszállottak) tetteiben és a mindenkit elérő, körülvevő kísértésben.

A sátánizmus újraélesztésének „fekete pápája” *Charles Manson*, a sátánista szekták működésének elindítója. A csoport tagjai titoktartási kötelezettséget vállaltak. Életük egybeolvadt a Sátánnal való szövetségkötést jelképező szertartásokkal és azok elemeivel: fekete mágia, véráldozat, állat- és önkínzás, emberek megfélemlítése. A két legfontosabb rituáléban (fekete mise: Isten majmának arcát magukra öltve kihívóan káromolják Jézust; Tierdrama: az ember állati volta) rejlik a modern sátánizmus lényege. Sugalmazott-rejtett üzenetekkel, képmágiával, a létet tagadó attitűddel kiválasztottságuk célja a negatív anyagi hírhozás: a felsőbbrendűség erejével, a közönyös tömeg fölött a sátáni tagadás tagadásával meg kell változtatni a világot. Nem valószínű, hogy az ördög eltűnik a világból: hiába a tudományos-felvilágosult racionalizmus, a rések egyre nagyobbak én és teljesség között, s a személyes abszolútum felteszi a maga kérdéseit: hogyan lehet a személyes Isten végtelen és mindenható, s ugyanakkor önmaga korlátja: hogyan engedheti meg a rossz ilyen mértékű hatalmát? „Ha a vallás mindig olyan kísérlet volt, amely az emberi élet egészét próbálja értelemmel felruházni – ezt a vágyat a tudomány nem képes betölteni –, akkor az ördög bizonyosan elmozdíthatatlan részese az értelmes világnak... Jelenléte fönntartja bennünk a rossz iránti érzékenységet; hat reánk, hogy a mindenség totális megváltására és a világban működő összes energia végső összebékülésére irányuló optimisztikus remények között is éberek és szkeptikusak maradjunk” – írja *Leszek Kolakowski*: *Az ördög* című munkájában.

**„Magamat imádom,
hogy a sátánnak adjam magam”**
(Részletek egy sátánista gimnazista
lánnyal való beszélgetésből)

– Szóval vállaltuk azt, hogy hát mi a Sátáné vagyunk.

– Tehát minden helyen, mindenkor, minden pillanatban?

– Persze.

– Ez kötelező volt?

– Hát, mondjuk, nem volt kötelező, de viszont, mondjuk, énnekem, hogy én fő-

nök voltam, nekem példát kellett, meg a többieknek is példát kellett mutatni másoknak. Szóval mi teljesen önimádók meg sátánimádók voltunk, meg vagyunk.

– Ez a kettő hogy fér össze?

– Úgy, hogy nem szeretünk senkit, mármint embereket, csak saját magunkat, meg a Sátánt. Szóval, én magamat imádom, s magamat azért imádom, hogy a Sátánnak adjam magam. Meg a többiek is így voltak vele, szóval, hogy szülők, testvérek, mindenkit kizártunk. Szóval, teljesen elkerítettük magunkat. Meg hát úgy egymást csak azért szerettük ott a tagok között, mert szóval ők is ugyanúgy a Sátáné voltak, mint én.

– De akkor ezt szeretetnek nevezed? Vagy minek nevezed ezt a kapcsolatot, viszonyt?

– Nem nevezem szeretetnek, mert mi egymást lényegében nem szerettük, hanem mi közösen a Sátánt szerettük, és ezért voltunk együtt. És ez a közösség, úgy ahogy voltunk, ez formált egy embert, és annak a Sátánhoz való szeretetét. Szóval, mi egymást megvédtük, hogyha valami volt, de ezt nem szeretetből tettük, hanem kötelességből.

– És esetleg félelemből, mert a csoport léte is függhetett ettől?

– Nem, nem, attól nem féltünk soha. Szóval ha valaki feladott minket, vagy megpróbált mindet feladni, hogy mit csináljunk vagy mit csináltunk, szóval, nem féltünk tőle.

– Volt már ilyen, hogy valaki megpróbálkozott?

– Hát valaki próbálkozott, de végül is nem jött össze neki semmi, mert megakadályozták. Az illetőnek az apja rendőr volt, és neki akarta elmesélni. De végül is nem sikerült, mert hát valakitől megtudtuk hogy mire készül, és végül is hát amikor ment hazafelé az illető, elkapták egy páran, és akkor véletlenül, egész véletlenül megverték, és hát amíg fel nem épült, nem ment haza. Szóval el volt rejtve, biztos helyre.

– Nem engedték el?

– Nem. Amíg le nem mondott erről a szándékáról, addig nem mehetett haza.

– Nem keresték a szülei, a rendőrök?

– Keresték, de nem találhatták meg.

– Ilyen titkosan tudtok működni? Ilyen jól el tudjátok a nyomokat tüntetni?

– Igen. Olyan van, hogy például, én ezt nem hittem el magamról, hogy bementem egy Levis boltba. Elvettem egy pulóvert. Így, ennyire állt tőlem az eladó, ő rámnézett, én ránéztem, kivettem a pulóvert, és meg se bírt mozdulni a Sátán hatása alatt. Már annyira benne voltunk, hogy hiába keresték a szülei, nem találták meg, mert mi nem akartuk, hogy megtalálják. És az apja hát rendőr volt, kollégákat, nyomozókat, mindenkit ráirányítottak a fiára, keresték, de nem találták meg.

– Egyébként a rendőröknek milyen információi vannak ezekről a körökről ebben a városban?

– Nem sok. A rendőrség nem is nagyon akar beleavatkozni, mert a rendőrnek a fia is benne volt ebben az egészben.

– Ez hogy lehetséges?

– Ez úgy lehetséges, hogy ő is feladta a családját. Azt mondta, hogy ebbe a szektába akar tartozni, és őt nem érdekli az apja, hiába próbálta veréssel bármivel lebeszélni róla, mert ő annak csak örült, hogy az apja megverte. És hiába zárták be, a második emeleten leereszkedett a villámhárítón, és elment otthonról. A szülei végül azt mondták, hogy menjen haza, beleegyeznek. Hazament. És aztán, amikor szépen eltűntettük egy jó időre, és amikor hazament, kérdezték a szülei, hogy hol volt, azt mondta, hogy egy haverjánál volt Pesten. És ezzel elcsitult minden.

– Az iskolában milyen a tanárok és a gyerekek reagálása: a ruhádra, megjelenésedre, beszédedre?

– Különleges. Szóval, a gimnáziumban én lényegében egy tabu vagyok.

– Most vagy negyedik?

– Nem. Én még csak második vagyok, mert egyet késtem, meg egyet buktam XY. jóvótaból. Én mindenki előtt egy rejtett valaki vagyok, mert ők nem tudják eldönteni, hogy hogy én most mit gondolok, vagy mi van, vagy hogy van. Mert szóval, semmit nem tudnak. Szóval, tudnak rólam mindent, de mégse tudnak semmit. Szóval ez, ez így van. Hát volt olyan, hogy elsőben, mikor első voltam, hát volt olyan tanár, hogy oda se mert jönni hozzám, szóval őt nem érdekelt, hogy puskázok és megkapom az ötöt.

– Mik voltak a Sátán jelei akkor rajtad?

– Hát mindegyik ujjamon volt koponyás gyűrű. Akkor műkörmök voltak ragasztva, amik feketére, koromfeketére voltak kilakozva. Hát rajtam volt a sátánkeresztes pulóver, rajtam volt a sátánkereszt, 13 lánc volt a nyakamban. Volt egyfajta nyakörv a nyakamban, egy nagy erős koponyával rajta. Szóval ilyenek.

– Te felnőttnek tartod magad?

– Igen. Én már mondjuk felnőttnek tartom magam. Én már annyi mindent átéltem meg túléltem, hogy sok 20–22 éves abba még csipetnyit se kóstolt bele.

– Azért, mert a bűn közelébe, a szörnyűségek, a végzet, a halál közelébe jutótál? Ezt jelenti számodra a felnőtté válás?

– Nem egészen, mert szüleimmel is nagyon sok mindent átéltem.

– Negatív értelemben?

– Igen. Most lesz negyedjére a házasságuk. Sok válás, élettárs, nyitott házasság, ilyenek. Hát hányszor voltam én soha láb közelében! Volt úgy, hogy három éve az UNIO előtt előtt rosszul lettem, akkor szívtam le magamtól fél liter vért, ráadásul ittas állapotban voltam, akkor hát még volt bennem egy kis füves cigi meg egyebek. Úgyhogy nem tudom, hogy kerültem innen a kórházba.

– Akkor még általános iskolás voltál?

– Igen, nyolcadikos.

– És ott mennyire nyitottak a srácok, a lányok az ilyesmire?

– Az általános iskolában? Hát az általános iskolában én rólam nem tudta ezt senki – egészen addig, míg volt a ballagási fényképezés. Mert az iskolában kellett öltözni, és akkor látta meg az egyik lány, hogy itt a vállamon, itt bele van karcolva a bőrömbe egy nagy sátánkereszt, és akkor mondta a többieknek meg az osztályfőnöknek, meg az igazgatónőnek, és hát akkor lett is egy kis bonyodalom belőle, de végül is nem csináltak semmit. Az általános iskolai osztályfőnökömet ezért a húzásáért, amiért elmondta az igazgatónőnek, megvertem, hogy egy hónapig nem bírt lábra állni.

– Megvertetted?! Hát csoportod volt?

– Igen. Két tagot ráküldtem, mondtam, hogy ne bántsák nagyon, de hát ők úgy megverték, hogy egy hónapig nem bírt láb-

ra állni. Ő még a mai napig sem tudja, hogy az én kezem van benne a dologban, de szóval, így voltam vele. Szóval, hogyha valaki bántott, akár egy szóval megbántott, én mindenért bosszút álltam. Hogyha mit tudom én, hát a kutyámra valaki csúnyán nézett, még azon is bosszút álltam. Szóval, így a csoportunkon belül, szóval, így mindent megbeszéltünk, hogyha valakinek volt valami gondja, hát volt olyan, hogy a gyerek szüleit is megverték. Éjszaka, hajnali háromkor rájuk törték az ajtót, és egy 700 Ft-os bőrvnek a csatját az anyja hátán szétvertek, és megverték az apját meg a bátyját is.

– Mi volt az oka? Mert a szülők úgy viselkedtek?

– Igen, igen. Állandóan zaklatták a gyereket, nem hagyták élni. Szóval, nem számított nekünk, hogy kicsoda, szóval hogyha a miniszterelnök csinálta volna, még őt is megvertük volna.

– Kik lehetnek főnökök?

– Azok lehetnek főnökök, akik alapító tagok voltak, meg azok lehetnek főnökök, akik nem félték, szóval semmitől nem riadtak vissza. Hogyha mondjuk ránk tört a rendőrség, a többieket elküldtük, mi maradtunk ott. Meg ilyenek. Szóval, mi döntöttük el, hogy most lényegében mit csinálunk, meg mi lesz meg hogy lesz. És, hát szóval ez egy olyan dolog, mintha ráérszakoltuk volna az akaratunkat a gyengébbekre. De mondjuk senkinek nem szabtuk meg, hogy mit tudom én, időhöz kötve jöjjen el hozzánk, meg mit tudom én, ilyen nem volt. Csak hát volt egy eskü, amit mondjuk nem lehetett megszegni, és hát nem lehetett csak úgy egyszerűen kiszállni ebből az egézből. Mert hát volt már rá példa, hogy ki akart lépni a gyerek, aztán végül is vissza kellett neki jönni, mert ideggondozóba került, annyira kikészítették. Nem tudott eljönni, hát azóta még ott van velünk. De mondjuk azóta két tag már börtönbe került, gyilkosságért.

– Ezen sátánista gondolatok következtében elkövetett gyilkosságok voltak, vagy egyébként egy általában vett bűnözés következményei? Összefügtek-e az ideológiákkal?

– Hát félig meddig összefügtek. Mert mondjuk hát a két tag, akik most börtön-

ben csücsülnek, mondjuk az egyik embert azért ölték meg, mert hát tartozott nekik 300 Ft-tal.

– Tagot ölt meg?

– Tagot.

– Ez hogyan lehetséges? A tagok nem egy testvéri közösséget alkotnak?

– Nem egészen!

– Nem?

– Nem. Általában igen, bizonyos fokig. De szóval azon túl, hogyha például ott meg van mondva, mert ott nem úgy kérnek egymástól valamit, hogy hát légy szíves adjál már nekem valamit, hanem ott mindent a Sátán nevében kérnek, és hogyha megmondja, hogy hát ekkor meg ekkor adom neked, ebben és ebben az órában, és olyankor mindig fogadkoznak valamire: hogyha nem hozom neked a pénzt, akkor ezt meg ezt csinálhatod velem. És hogyha hát nem hozza a pénzt, vagy nem sikerül neki vinni, akkor megcsinálja.

– És ezt kötelező betartani? Mások előtt zajlik ez az eskü?

– Persze, kötelező. Mindenki előtt.

– Tehát az életre...

– Az életre, bármire. Hát volt egy eset, hogy az egyik gyerek elkért mit tudom én kölcsön egy pólót, és a kutyájának az életére esküdött, hogy visszaviszi, de közben az anyukája kimosta a pólót, a kutyát úgy, ahogy volt, elevenen megnyűzták.

– Ott tehát őneki kellett végül is a szertartást lefolytatni?

– Igen, kikötözte a kutyát, és elevenen megnyűzta.

– Fontos a kínzás?

– Ez úgy van, hogy a Sátán ezt sugallta nekünk, hogy ez kell, szóval, a Sátánnak annak vér kell, meg az kell, hogy szenvedés, nem pedig nyugalom. Neki a szenvedés kell, meg a bűn. Nem az, hogy nyugodtan leülünk, meg megvagyunk magunknak. Hát mi is, volt olyan, hogy ilyen fecskendővel vért szívunk magunktól, hát körülbelül nekem a legtöbb fél liter volt, amit levettem magamtól. Ezzel írtunk a falra, ezzel kommunikáltunk a Sátánnal.

– Ott a temetőben?

– Nem, legtöbbször Pestre jártunk fel. Hát voltak nekünk ilyen kis bunkerjeink.

Van egy kis erdő, ott is. Hát éjfél tájban mentünk ki mindig a temetőbe. Volt, amikor sírokat bontogattunk, máskor meg hát a krematóriumba mentünk be hullákat égetni.

– Ez hogy volt lehetséges?

– Előkészített hullák voltak, hát nem mindig törtünk be, mert volt, amikor ismerős volt ott, s az beengedett minket. Úgy engedett be, hogy hát megfenyegettük. A vért, meg ilyeneket, amit levettünk magunktól, azt ráfröcsköltük a hullákra, írtunk rájuk, szóval hát lényegében hullagyalázást követtünk el.

– Nemtől függetlenül? Tehát bármilyen hulla lehetett?

– Bármilyen hulla lehetett. Nem érdekelt minket, hogy ki az, vagy mi az. Aztán olyanokat csináltunk, hogy hát kezünkbe túvel belekarcoltunk vagy a Sátán-keresztet, vagy a 666-ot. Akkor direkt úgy öltözködtünk, olyan volt az öltözködés, hát mondjuk ezért akartak kirúgni engem az iskolából is.

– Szektának nevezted magatokat?

– Hát egy ilyen, lényegében szekta, ilyen sátáni szekta.

– Nemrégiben volt egy országos konferencia, s itt a sátánizmusról is szó volt. Elég erős hadjárat indult az egyes csoportok ellen. Szóval azt akarom kérdezni, szekta alatt mit értetek? Nem inkább vallásról van itt szó?

– Mi a szekta alatt hát magunkat értjük, szóval mi vagyunk a szekta. Mi nem vagyunk olyanok, hogy mit tudom én, Istent szeretjük. Semmi vallás nem tartozik ide. Mondjuk lényegében szerintem a sátánizmus is egy vallás. Szóval, úgy ahogy mások istenben hisznek, hogy istent imádják vagy Jézust imádják, vagy mit tudom én, kit imádnak, mi ugyanúgy imádjuk a Sántánt. Ugyanúgy megvoltak a szertartásaink vele kapcsolatban. Ugyanúgy áldoztunk neki, mint állítólag a reformátusok vagy katolikusok vagy mit tudom én kicsodák. Mi ugyanúgy áldoztunk neki, a Sántának. Ez egy külön vallás. Csak hát éppen az, hogy ez nem olyan, mint Isten, hanem pont az ellentettje, szóval, ő a Sántán. És ez az egész. Nyugodtan mondhattuk magunkat szektának, mert elég szép számmal

voltunk. 66 embert csak úgy, két hónap leforgása alatt szedtünk össze.

– Mikortól léteztek?

– Hát ez három éve kezdődött, és hát voltak olyanok, hogy szóval, elköltöztek innen, mármint a családjukkal, de mégis visszajártak hozzánk, de ők akkor már nem számítottak tagoknak. De szóval hogyha ők is ittmaradtak volna, meg sokan, mit tudom én elmentek dolgozni, kimentek külföldre, meg minden, szóval lehet azért, hogy ne kelljen tovább maradniuk, de attól függetlenül még jártak vissza hozzánk. Szóval mindig meglátogattak minket, szóval akkor lettünk volna úgy kétszázán, körülbelül. Hát most már gyarapodott a számunk, mióta én kiléptem, hát egy lánnyal tartom a kapcsolatot, és mondta, hogy hát most úgy 350 körül mozog a számuk. Szóval elég sokan lépnek be, sőt nagyon sokan.

– Mit gondolsz, miért?

– Városunkban három csoport van. De szóval az a másik két csoport az csak olyan, hogy ők sátánistának mondják magukat, de nem csinálnak ennek érdekében semmit. Szóval nincsen szertartásuk, mincse semmi, ami összetartsa őket. Szóval nincs, nincsen Sántánba vetett hitük, ezért azok a csoportok kezdenek felbomlani.

– Ezek a csoportok hol helyezkedtek el térben? Tudtak erről?

– Hát össze-vissza. Nekik nem volt meghatározott helyük, mint nekünk. Mondjuk összejöttek egy kocsmának egy kis zezugában, ittak egy pár felest, aztán elmentek, össze-vissza kóboroltak a városban, hát falakra írtak, meg egyebek. Általában kimentek az állomásra, olyan helyekre, ahol nem nagyon jár rendőr. Voltak olyanok is köztünk, akik intézetből szöktek meg. Például egy gyerek Kalocsáról szökött meg, és odajött hozzánk. Nagyon, tényleg nagyon rendes gyerek volt, meg minden, de hát együtt üzleteltünk: trafik, bolt, élelmiszerraktár stb. És hát most bevitték a rendőrségre. Vele tartom a kapcsolatot, mert már ő is kiszállt belőle. Még én mondtam neki, hogy hagyj az egészet a fenébe. Őt nagyon sokszor bevitték ide a begyűjtőbe. Bevitték reggel, és

délután már kihoztuk. Szóval a nevelők se mertek semmit mondani.

– Ez hogy lehetséges?

– Hát úgy, hogy bementünk vagy négyen, én meg hívtam három tagot, aki mégis úgy néz ki. Bementünk, hát elkezdtünk beszélgetni a nevelőkkel. Attól függ, hogy ők hogy viselkedtek; vagy mit tudom én. Hogyha szépen beszéltek, mi is tudtunk rendeseke lenni, de volt már rá alkalom, hogy azt mondta az egyik nevelő, hogy inkább kiengedi B.-t, mert neki van két gyereke, akit fel szeretne nevelni. És kiengedték.

– Mert elhangzott a fenyegetés?

– Hát lényegében nem fenyegetés, hanem egy ilyen párbeszédszerű, ami végül elfajult, akkor ahogy ő beszélt, szóval mi ugyanúgy. És szóval ezt nem mi mondtuk, hanem ezt, ezt nekünk a Sátán diktálta.

– És ott bent a nevelőintézetben rendfenntartók is vannak? Férfiak...

– Mi mindig a férfi nevelőtanárokkal mentünk beszélni, nem a nőkkel. És ők is megriadtak tőlünk. És kiengedték mindig.

– Ezek szerint a nevelőintézetben elég sokan sátánisták?

– Nem! Csak azok közül, akik már megszöktek onnan. Nekik nincs hova menni, azok jönnek hát ilyen helyekre.

– Ti felismeritek rajtuk, hogy van ilyesmire érzékenységük?

– Felismerjük. És ehhez nem kell jó emberismerés. Hogyha minékünk a Sátán valamit diktál, akkor mi ezt látjuk. Szóval így, így bennünk van ez, és akkor mondjuk, hogy igen, ő a mi emberünk. És ő kell nekünk, és meg is szerezzük magunknak. Mi annyira ismerjük egymást. Meg nem is kell ahhoz nevet tudni, meg semmit. Mert belső sugallatra jön, hogy igen, ő közénk tartozik.

– Milyen ez a belső sugallat?

– Megérzésszerűen jön. Megérzi az ember.

– Tehát külső jelek nem fontosak?

– Nem.

– És akkor mit jelent a sátáni magatartásmód?

– Külsőleg nem muszáj, hogy bármit is hordjon, de viszont ott vannak rajta a Sátán

tán jelei. Akárhogy van öltözve mondjuk, mert mi például tudjuk azt, hogy a mi csoportunkba tartozik, szóval sorszámszerűen meg volt jelölve, hogy melyik testrészét vágja meg vagy karcolja meg. És hogyha pólóba van, és különböző jelekkel, nemcsak csíkkal vagy vonalakkal, különböző jelekkel vágtuk el, akkor láttuk azt is. Meg szóval így kiárad belőle, kimondom: a gonoszság.

– Az arcon?

– Az arcon is, meg a tartásában.

– Az arcon milyen jeleknek kell szerepelniük?

– Ilyen eltorzult az arca. Szóval a szemek alatt karikák jelennek meg, mert mi, mondjuk, alkoholt is fogyasztottunk szép-szerűvel.

– Mennyi volt ez a mennyiség?

– A pénztől függ, meg hogy hogyan tudtunk dolgozni.

– Ez szükségszerű volt a szertartásban?

– Persze. Mert ami a tízparancsolatban benne volt, mi annak az ellenkezőjét csináltuk. Tehát bementünk egy boltba, mert nem volt pénzünk. Az én szüleim kb. hetvenezer forintot keresnek havonta, és mégis elloptam, ami kellett, mert voltak olyanok, akik intézetből jöttek, és nekik feltörtünk egy élelmiszerraktárt. Szóval ittunk, füves cigit szívtunk, szipóztunk is.

– És hogy szereztétek a füves cigit?

– Hát volt egy tag, aki rendszeresen járt ki külföldre, Dániába, meg ide-oda, meg ha nem volt füves cigi, hát akkor ragasztó.

– Csavarlazító?

– Igen. Pálmatek, Technokol. És szóval ezek hatását is meg lehet látni az emberen, meg úgy, hogy a tartása, a természete. Szóval, mi teljesen megváltoztunk, szóval, átalakultunk lényegébe.

– Volt-e olyan tanár, aki erről beszélt veled?

– Hát, próbáltak. De nekem azok a tanárok, akik XY-hoz közel vannak, az ellenségeim, mint ahogy én nem. Az osztályfőnökömnek is megígértem az első osztály végén, hogyha leérettségizek, akkor ő minimum gipszágyba kerül.

– Miért?

– Mert lényegében hát ő uszított rám két lányt, akiket én nagyon megvertem az iskolában.

– Mit jelentett ez az uszítás?

– Hát azt, hogy az osztályfőnököm minden áron ki akart rúgtni az iskolából. Csak nem tudta, hogy. És hát volt egy kis balhém, amiről tudomást szerzett.

– Mi volt az a balhé?

– Hát úgy megvertem egy lányt, hogy meg kellett műteni a szemét, és a lépét ki kellett venni, mert szanaszét rúgtam. Az osztályfőnök tudomást szerzett róla, és hát úgy gondolta, hogy ki fog engem rúgtni. De hát nem jött össze neki!

– Az osztályban vezető szereped van?

– Igen. Az iskolában is nagyon sokan félnek tőlem. Rengetegen! Fiúk és lányok egyaránt. Van olyan tanárom, aki például fél tőlem. És nem tudom, hogy miért. Egyszerűen hatással vagyok rá.

– Iskolatársadat győztél-e meg már a hitéről?

– Nem. És nem is akartam az iskolából senkit. Szóval én az iskolában úgy voltam, hogy senkit nem akarok, mert akkor XY. beleszólhatna. És vannak olyan emberek, akiket nagyon szeretek az iskolában, gyerekek, de a többséget nem szeretem.

– Az alapító tagok milyen alapgondolatokkal indultak el? Volt bizonyosan egy terv. Egy cél.

– Hát igen. A nagybátyám pap.

– Ő tud a te sátánizmusodról?

– Tud róla, persze. Őmiatta indult el lényegében ez az egész.

– Hogyan?

– Úgy, hogy bármikor találkoztunk, állandóan szekált: sátáni fajzat vagy, a Sátán el fog vinni, és a Sátáné leszek, én nem vagyok Isten gyermeke stb. Azért, mert dohányszom, mert koncertekre járok. Egy idő után aztán elegendő lett az egészből. Megbeszéltem három vagy négy haverral. Megmondtam a nagybátyámnak, hogy én nem hiszem el, hogy van Isten. Szóval, nekem ezt ne magyarázza be senki, én is tudnék olyan könyvet írni, mint a Biblia. Összeülnénk vagy öten, és mi is írhatnánk csodákról, mi is írhatnánk mindenről. És nagyon megsértődött. Azután úgy elmé-

láztam magamban, s azt mondtam, hogy én nem hiszem el, hogy van isten, de ha van bűn, van minden, akkor mért ne lenne Sátán? És akkor így jött ez az egész! A célom pedig az volt, hogy megmutassam az emberiségnek: nem kell ahhoz semmi nagy embernek lenni, hogy legyen egy csoport, aki csak rád hallgat. És az a csoport azt sugallja, amit egy közös szellem, egy közös hit mond neki. Mi nem imádkozunk soha. Volt nekünk hat ilyen törvényünk, amit betartottunk mindig. A szertartásunk általában úgy zajlott, hogy mindenkinek volt egy száma.

– Nem neve?

– Száma, mert a Sátán is a 666-ot viseli. Ahányadik napon lépett be valaki, annyadik volt. Az első három ember volt a főnök. Az első a legnagyobb.

– Az első ember vezethette a szertartást, mindent ő határozott meg?

– Igen.

– Férfi volt?

– Én voltam az első ember!! És én határoztam meg mindent. Hiába voltak idősebbek nálam, meg hiába voltak fiúk, akkor is, amit én mondtam, ott az történt. Szóval, sorszám szerint volt ez, hogy mikor összejöttünk egy szertartásra, akkor indult az első ember. Felvágta az erét.

– Tudátok, hogy kell felválni, hogy ne legyen veszélyes?

– Persze. De hát ez nekünk nem számított, egyáltalán nem számított nekünk. Hát szereztünk egy szikét, meg ilyeneket. És akkor, hát azzal alig értünk hozzá, szóval nagyon könnyen ment. Aki meg nem merte csinálni, annak befogtuk a szemét, és mi vágtuk neki.

– Hozzárult az illető?

– Persze, muszáj volt neki. Szóval, így kezdődött a szertartásunk. Ha volt valami állat, azt lényegében megkínóztuk, ugyanúgy, mint magunkat. Hát volt amikor, mit tudom én, eltörtük a kezünket, csak úgy, akkor eltörtük az ujjunkat. Így, üvegcserepet nyomtunk a tenyerünkbe, meg mindenhol. Akkor volt aki tűzbe rakta a kezét. És nálunk így kezdődött egy szertartás, szóval, egy kínzás.

Szűk Balázs